

За Закинтос и негативната енергия

Закинтос е третият по големина от седемте Йонийски острови и той като всеки гръцки остров привлича с красотата и плажовете си. Като негов символ е най-експониран заливът Навайо – отвестни варовични скали, а под тях жълтобял плаж с останки от разбит преди повече от петдесетина години контрабандитски рибарски кораб. Не липсват и всякакъв тип курорти с прекрасни плажове, които обаче остават почти през целия сезон неизползвани. Там не можете да си легнете, защото някъде сред пясъчните дюни са снесли яйцата си огромните морски костенурки карета-карета и се чака на излюпването на малките.

НОВА ДЕСТИНАЦИЯ – ЗАКИНТОС

Случи се така, че Лейчко, в чиято фирма работех, откри нова дестинация тъкмо на Закинтос и ми предложи да стана делегат там. Срещата с бъдещите ни партньори от Закинтос стана в Прага. Бяха дошли на панаира по туризма и Лейчко ме покани на вечеря с тях. Първите ми впечатления бяха много приятни – млади хора, 35–40-годишни. Той грък, тя холандка. Чудесно, помислих си, поне ще имат европейска организация, щото гръцката си я знам, ял съм ѝ попарата. По-късно се оказа, че всъщност тъкмо холандското на Закинтос най-много ми попречи. Верен на себе си, веднага предложих да покажа Прага на бъдещите ни партньори, взех ги и с групата си в Карлови Вари и на разходка с кораб по Вълтава. Видяха ме как работя и бяха очаровани от мисълта, че съм добър бъдещ продавач на екскурзиите им. Лейчко поиска по-добра цена за моя полупансион в техния ресторант. – И дума да не става – изхвърли се по гръцки Янис, – кириос Василис ще бъде цяло лято наш гост. На Закинтос пристигнахме късно

вечерта. Бе началото на юни, но жегата ни се стори августовска. Още със слизането от самолета почувствах някаква тежест в гърдите, странен дискомфорт, необяснимо безпокойство. Мислех си, че е от пътуването – летяхме два часа с тричетири кацания на няколко острова. Самолетът ни приличаше на автобус „Чавдар“ с крила.

А онова усещане, че някой ми е стъпил на гърдите и необяснимо, безпричинно притеснение не ме изостави до напускането на острова. Още първата сутрин обиколихме малкото село Агиос Состис, където „Миле“ имаше няколко вили и един хотел. Поздравявахме всекиго, отвръщаха ни с усмивка. Само след няколко дни нещата рязко се промениха. Ние поздравяваме, отсреща обръщат глава. Естествено престанахме да поздравяваме и ние. И защо, ще попитате? Ами щото в Гърция е така – с конкуренцията не се общува. А конкуренция в туризма – навсякъде. Най-големият проблем се оказа, че се сближихме с руския от конкуренцията, която на единствената улица за разходки над морето предлагаше същите екскур-

зии, които и аз, но за много по-добри цени. На всичко отгоре Татяна имаше неблагоприятното често да сяда на сладка приказка при нея.

– Повече да не съм видяла жена ти там – с нетърпящ възражение тон ми заяви един ден холандката.

– Не си познала, скъпа. Жена ми е свободен човек и ще прави каквото си иска.

Можете да си представите изкривената ѝ физиономия. Властна, амбициозна жена, оженила за себе си просто, бедно момче, създавала му фирма, направила го бизнесмен, построила му къща, купила му кола, наела му ресторант, родила му две деца, как да не командва? Последствията на мъст не закъсняха.

РАБОТАТА С ТУРИСТИТЕ Е ИСТИНСКА ПРИКАЗКА

Четиридесет души, три полета за месеца, летището на 15 километра, повечето хора интелигентни, възпитани, знаят къде и защо са дошли. Екскурзии купуваха почти всички, а за гръцката фирма това е повод за радост и гордост. Екскурзиите, които трябваше да предлагам и провеждам, бяха ня-

колко. На първо място обиколка на острова. Нищо страшно, имах опит от Керкира, който е три пъти по-голям. Като истински професионалист поисках първо да ми покажат с кола обектите, които ще посещаваме. Освен всеизвестният залив Навайо, над който спирахме за фотографии, всичко останало бе измислени спирки, за да пазаруват туристите я вино, я маслини, я подправки, които можеха да си купят и от наше село, че и за по-добри цени.

В ГЪРЦИЯ ОСНОВНИЯТ ДВИГАТЕЛ Е ИНТЕРЕСЪТ НА МЕСТНИТЕ

Поне по островите. На туристите се гледа като на стадо, което трябва да се разходи насам-натам и на всяка поляна, пасло не пасло, да се стриже. А екскурзоводът, разбира се, трябва да е овчарят. Спираме в например в някакво полузапуснато село, разполагаме се в някаква нискоразрядна таверна ли, кафене ли, не се разбира, и им даваме час почивка. И туристите щат нещат започват да поръчват – кой кафе, кой баклава. Цените естествено надути, а селският тарикат, който прибира парите, все греша. Вместо да върне 10 евро, връща 5, вместо 2 – 1 евро. А само на 5–6 километра, на високия бряг над морето спретнат, симпатичен ресторант с прекрасен изглед.

– Защо не спираме там? – пита шофьора.

– Там спират други, ние сме се разбрали за тук. А и тук вземаме повече. Тъкмо това „вземане“, комисионни ли, подкуп ли, рушвет ли, не знам как да ги нарека, драскаха чувствата ми най-грубо. Вместо да спрем в главния град, та хората да се разходят, да си направят по някоя снимка, ние спирахме на някакъв хълм над града, наистина с разкошен изглед, но не заради него, а да пратим туристите да си купят сладолед. И то от определено място.

Свикнал съм вече с мисълта, че за много хора парите са цел и смисъл на живота, но такава концентрация на алчност и пресметливост още не бях срещал. Ето и няколко невероятни изпълнения на местните „хотелиери“:

Изгаря крушка в банята, казвам на стопанина да я смени, а той :

– Да я платят!

– Как така ще плащат? Крушка е, дошло й времето.

– Не, те са си виновни, не знаят как да я палят!

Значи ние даже не знаем как се палят лампи!

В една вила ми се оплакаха, че нямат кърпа за баня. По договор, писан на английски, във всяка стая трябваше да има голяма хавлиена кърпа за баня и обикновена за ръце. Върхът бе, когато една от хазайките на име Анна сложила за новите гости голяма хавлиена кърпа с огромна кръпка по средата, разбира се друг цвят и от друга материя. На всичкото отгоре въпросното произведение на гръцкото туристическо изкуство се падна в стаята на съпругата на собственика на чешката фирма.

– Знаеш ли кой е в тая стая? Жената на шефа!

Че като се разтича оная ми ти Анна! Веднага чисто нова кърпа, плодове във фруктиера, битулка вино, букилка зехтин и извинения...

ЕКСКУРЗИИ И КОНКУРЕНЦИЯ

И тук, като в Керкира, навсякъде зелено, маслинови градини, морето чисто, водата прозрачна, тюркуазно синя, топла, наоколо понякога плуват и костенурски карета-карета. Ала човешкото присъствие край мен всичко това някак деформираше, потискаше, отдалечаваше, сякаш нямаше очи да го виждам. На няколко пъти се налагаше да ходя и в полицията (на Керкира не бях и стъпвал!), бяха ми ограбили туристи – от стаите, дори заключени. Оплаквах ми се, че им надписват сметките в ресторантите. Плажовете препълнени с шезлонги, повече от половината празни, нямаш ли пари, трябва да се печеш прав.

А оная люта змия, както би казал народният певец, лежи на гърдите ми

и не ми дава да дишам човешки. И ето че дойде мигът да разбере какво ми се е кроило. Вечеряхме с пани Лейчкова в ресторанта на собствениците. Вечерята бе обилна, вкусна, разговорите лежерни, но гостенката – някак неспокойна. По едно време, след поредна наздравича или комплимент от моя страна, тя плахо подхваща:

– Пане Василе, безкрайно ми е неприятно това, което ще ви кажа, но има оплаквания от вас. Не от клиенти, те наистина говорят прекрасно за вас, а партньорите ни. Казват, че продават на нашите туристи екскурзии на конкуренцията и вземат от тях пари.

– Не, просто не им предлагам тяхната обиколка на острова, която изобщо не е обиколка, и за която те искат 29 евро. Туристите сами стигат до конкуренцията, която предлага истинска обиколка на острова и то само за 17 евро. Как мога да убедя вашите неглупави сънародници да купят от мен нещо, което е по-скъпо с 12 евро и не отговаря на предлаганото.

ИСТИНСКО МОРСКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Обсъжданата обиколка на остров Закинтос, която ние с Татяна си купихме от конкуренцията, бе прекрасно, невероятно, незабравимо преживяване, навярно най-красивото, което ни се случи там онова лято. С кораб за около 200–250 души се обикаля целия остров. Тръгва се някъде 9 сутринта от пристанището на главния град посока запад и се връщаш в същото пристанище в 17 часа от изток. Виждате всяко кътче. При това няколко пъти се спира и ви дават възможност да поплувате в някой залив с прозрачна, тюркуазна вода. Разбира се, най-дългото къпане е в прочутия залив Навайо. На кораба поднасят чрез репродуктори информация на няколко езика, има бар, където можеш да пийнеш кафе, биричка, да хапнеш нещичко. Истинско морско приключение и изживяване. А как го предлагаша нашите пресметливи партньори: тръгваме на запад, стигаме до Навайо, оставят туристите час-два да се къпят и се връщат обратно, щото брегът нататък бил лош, безинтересен, а и море-

то не позволявало. Е, мога ли на тази възраст и с тази психика тепърва да се уча да лъжа?

А ето че пани Лейчкова изплю и второто камъче:

– Партньорите се оплакаха, че ядете много и че си поръчвате само най-скъпите ястия в ресторанта им. Изумлението тук е слаба дума. Не зная друга, не мога да намеря по-силна. Излишно е да напомням, че ние с Татяна не прекаляваме с яденето, следим теглото си, често изяждахме дори една порция двамата, не ходехме и на закуска. Ясно. Отмъщението на холандката.

– Предайте на партньорите си, че няма и да стъпя в ресторанта им. А съпруга си помолете от мое име да си потърси възможно най-скоро нов екскурзовод за Закинтос. Сама разбирате, че аз нямам повече работа тук.

БЕЛИ РОБИ

От този ден стъпката върху гърдите ми сякаш хлътна по-дълбоко. А за да се засили някак и безпокойството и обидата от накърненото ми човешко достойнство, у една от телефонните будки срещнахме българи – две жени и един мъж на около четридесет. И тримата инженери някъде от Северна България. Работеха в хотел от тъмно до тъмно и споделиха, че местните се отнасят към тях като към бели роби. За първи път се сблъсках с това сравнение, което по-късно нерекъснато срещнахме из Гърция и което много ме наскърбяваше като българин. Защото всички, за които нашенци работеха тук, нямат нито културата ни, нито образованието ни. А да не припомням как гледат на жените ни. Но това е тема за стотици страници, може би най-голямата психологическа драма за много българи от края на миналия и началото на нашия век.

СИЛНА КОНЦЕНТРАЦИЯ НА НЕГАТИВНА ЕНЕРГИЯ

В очакване да изпратят човек на мястото ми, аз най-съвестно изпълнявах поетите си задължения, някак се и поуспокоих, че си тръгваме от тук и взех да се наслаждавам на топлата вода в морето, на разходките с мотопеда из маслиновите гори.

Един ден ме спря туристка от група та ми:

– Трябва да ви кажа нещо много важно, пане Василе. Час по-скоро напуснете това място. Грози ви смъртна опасност. Аз съм екстрасенс и астроложка, можете да ми вярвате. Тук е силно концентрирана негативна енергия, която ви души... Виж ти какво било... Не можех да повярвам...

– ...вашата силна позитивна енергия, с която сте обдарен и която често отблъска негативната, тук е безсилна, гърчи се. Може да ви сполети инфаркт...

Чувал съм какви ли не истории за екстрасенси, за предсказания и какво ли не, но да ми се случи и на мен?

– Аз също се напрегам да я отблъскам, затова, ако сте забелязали, всеки ден с мотора отиваме на другия край на острова. Аз някак ще издържа, но вие трябва да си тръгнете от тук...

Споделих чувото с някои от туристите. Така разбрах, че въпронсната дама била твърде известна в Чехия, правила хороскопи на президента Хавел и жена му, имала и свое предаване в една от телевизите, би трябвало да ѝ вярвам.

В ОБИЧАНИЯ ГРАД

След няколко дни напуснахме

острова. Бях се уговорил за работа в Прага с кипърци и представете си контрастното възприятие, когато на летището в Прага нас с Татяна ни чакаше служебен бял мерцедес, изпратен от колежката, за която бях обещал да работя.

И не заради белия мерцедес, ала в мига, в който стъпихме на пражка земя, гърдите ми се отвориха и поех дълбоко, с наслада недотам чистия столичен въздух. Лютата змия бе потънала вдън земя, от тежката стъпка притеснение нямаше и помен... Дали защото се бях измъкнал от онзи примитивизъм, алчност и негативна ерегия или най-вече защото се бях завърнал в обичния си град? Как после да не твърдя, че любовта ни с Прага е взаимна и щастливо споделена?

Отдавна съм изтрил от съзнанието си обидата от общуването си с хората креатури от Закинтос. Ала оттогава, случи ли се да имам в групата си в Прага някого от този остров, нещо в стомаха ми се надига, пронизва ме тръпка на неприязън. Знам, че този който е насреща ми няма никаква вина, но нали знаете какво е казал нашият мъдър народ: „Покарай наш Илия, да не чуя и за свети Илия“. Та така...

Васил Самоковлиев